

Koningsmoord

0

Zoals elke morgen wierp ik een blik op mijn koningsmeter zodra ik wakker werd. Nummer 6381 vandaag. 17 minder dan gisteren; niet slecht maar ook niet het beste resultaat ooit van een dag hard werken. Ik bewaarde de koningsmeter altijd onder mijn kussen, zodat hij in de buurt was wanneer ik sliep. Ik zou niet weten wat ik gedaan had als ik hem niet elke morgen had kunnen bekijken. Ja, dat betekende dat ik hem mee zou moeten nemen als ik ergens anders zou gaan slapen dus dat deed ik nooit, bang dat iemand het vreemd zou vinden. Ik was ooit getrouwd, maar toen mijn vrouw ging eisen dat ik dat ding buiten ons huwelijksbed zou houden moest ik haar verlaten. Ik heb een zoon achtergelaten en die heb ik al in jaren niet gesproken. Maar dat is de prijs die je betaalt voor ambitie.

Ik sprong uit bed, waste en schoor mezelf en deed nieuwe kleren aan. Het shirt dat ik de dag daarvoor had gedragen zat onder de bloedvlekken dus die moest ik weggooiën; die vlekken zouden er nooit meer uitgaan. De troon was nog ver weg, maar het was nooit te vroeg om er koninklijk uit te zien.

1

Voor de zekerheid ging ik door de achterdeur naar buiten. Zo laag op de lijst hoefde ik niet bang te zijn voor aanvallen, maar ik kon ook niet met zekerheid zeggen dat ik veilig was. Een piepje verried dat mijn koningsmeter een nieuw nummer aangaf; toen ik keek bleek hij naar 6382 te zijn gesprongen. Iemand in de binnenstad of in het paleis zelf had kennelijk een kind gekregen dat boven mij stond in de troonopvolging. Dat was niets om me zorgen over te maken: er werden constant kinderen geboren, maar gelukkig stierven er ook de hele tijd mensen een natuurlijke dood. Er zat dus altijd wat ruis op de koningsmeter. Mijn vastberadenheid werd er alleen maar sterker door.

Ik rende de hele weg naar de binnenstad. Mijn tocht leidde door verlaten straten die bezaaid waren met afval, afgedankt meubilair en soms zelfs lijken. Het was geen prettige route, maar in ieder geval wist ik zo zeker dat ik niet gevolgd werd. Toen ik bij de binnenstad aankwam klom ik met een touw de stadsmuur over. Ik had via de poort kunnen gaan maar dan was ik opgefallen. Hoe minder mensen zich konden herinneren dat ik daar geweest was, hoe beter.

Ik klom over de daken alsof ik een dief was. Onder mijn voeten sliepen mensen nog en hoewel ze allemaal potentiële doelwitten waren, rende ik door. Waar de tuinen van het paleis begonnen kwam ik weer een muur tegen, maar deze was minder hoog en dus makkelijker te beklimmen. Toen ik eenmaal bovenop stond trok ik mijn bivakmuts over mijn ogen. Niemand zou me hier waarschijnlijk herkennen, maar dat was geen reden om onnodig risico te nemen.

2

De centrale paleiszaal was groter dan ik had verwacht. De koning hield een publieke audiëntie, wat een geweldige mogelijkheid was omdat veel mensen die hoger in de troonopvolging stonden dan ik hier bij elkaar zouden komen. Natuurlijk was de koning zelf aan alle kanten beschermd door doorzichtige schermen, dus hem kon ik niets maken.

Ik laadde mijn kruisboog en koos zorgvuldig een doelwit. Ik zette me schrap en mikte, maar net voordat ik de trekker overhaalde viel de enorme kroonluchter me op, die recht boven de verzamelde menigte hing. Ik verlegde mijn doelwit. Er was maar een kleine kans dat ik van deze afstand de ketting zou raken waaraan de kroonluchter hing, zelfs al was ik een ervaren scherpschutter, maar als ik miste kon dat geen kwaad: de pijl zou waarschijnlijk de verre muur raken en dat zou niemand opvallen.

Ik liet de pijl gaan en tot mijn verbazing raakte die de ketting. Helaas was de pijl niet krachtig genoeg om de ketting te breken; hij veranderde van richting en verdween in een hoek van de zaal. Ik vloekte harder dan ik had moeten doen en richtte mijn aandacht weer op het doelwit dat ik eerder had gekozen. Ik laadde nogmaals maar nog voordat ik kon mikken kwam er een onheilspellend geluid van boven me. Kennelijk had mijn pijl genoeg schade aan de ketting gedaan om het gewicht dat eraan hing de rest te laten doen. De kroonluchter kwam tergend langzaam los en landde op een groep edelen. Mijn koningsmeter werd helemaal gek; ik telde denk ik wel dertig piepjes en dat was nog niet eens inclusief diegenen die de komende dagen aan hun wonden zouden bezwijken. De piepjes waren zo luid dat ik bang was dat ik ontdekt zou worden, dus ik nam snel de benen en vluchtte het paleis uit.

Tijdens mijn tocht naar huis bleef mijn koningsmeter mijn positie verraden met piepjes, dus ik durfde niet te stoppen met rennen tot ik uit de binnenstad was. Eenmaal daar ademde ik diep in en onderdrukte de neiging om mijn positie op de lijst van troonopvolging te bekijken. Met scores als die van vandaag zou ik voor het eind van het jaar koning zijn, maar ik rekende mezelf niet rijk; ik zou niet elke dag zo veel geluk hebben.

Ik deed mijn bivakmuts af en keek om me heen. Voor het eerst in een lange tijd was ik blij om in een stad te leven die zo barstte van de potentie. Plotseling hoorde ik achter me iets knappen en voordat ik me om kon draaien raakte iets me in mijn rug. Ik voelde hoe de pijl vitale organen raakte. Het deed geen pijn, maar een verdovend gevoel breidde zich uit van mijn rug naar mijn ledematen. Met mijn laatste krachten draaide ik me om naar mijn aanvaller. Ik had mijn zoon in jaren niet gezien maar ik herkende hem meteen. "Waarom?" wist ik nog uit te brengen met borrelende stem maar hij had geen tijd om te antwoorden.

Dat hoefde ook niet. Terwijl mijn ziel loskwam van mijn lichaam piepte zijn koningsmeter.